

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/12/2025
Identifikačné číslo spisu: 1108203559
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1108203559.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. N. X., narodeného X. U. XXXX, A. N., Š. Č.. XXXX/X, zastúpeného advokátkou JUDr. Annou Kohajdovou, Nové Zámky, Forgáchova bašta 7, proti žalovanej DÓVERA zdravotná poisťovňa, a. s., Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 35 942 436, o zaplatenie 30 084,84 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. Bl-16C/43/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2023 sp. zn. 8Co/92/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 16C/43/2008-1101 z 29. novembra 2018 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 30.084,84 eura s poplatkom z omeškania vo výške 0,1 % za každý kalendárny deň omeškania od 3. marca 2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; žalovanej uložil povinnosť nahradiť štátu na účet Okresného súdu Bratislava I trovy znaleckého dokazovania.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 1 a 3 a § 38 ods. 1 zákona č. 98/1995 Z. z. o Liečebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 98/1995 Z. z.“) a § 37 písm. d), § 38 ods. 1, 2 a ods. 3 štvrtej vety, § 58 ods. 3 a § 60 ods. 1 a 2 zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania a v intenciách vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 15Co/264/2011 z 30. apríla 2013 dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola dôvodná. Žalobca mal s právnym predchodcom žalovanej uzatvorenú zmluvu o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti č. 06/S/1/01208/1997 z 27. septembra 1997 (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytovanie

odbornej ambulantnej zdravotnej starostlivosti poistencom Chemickou zdravotnou poisťovňou APOLLO v medicínskom odbore klinická onkológia v rozsahu a za podmienok ustanovených zákonom č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov, zákonom č. 98/1995 Z. z. a zmluvou. Žalobca vyfakturoval zdravotnú starostlivosť faktúrou č. 3/2004 z 8. apríla 2004 sumu 184 837,20 Sk za mesiac marec 2004 za body a ostatné lieky, faktúrou č. 3/2004 z 8. apríla 2004 sumu 384 365,20 Sk za mesiac marec 2004 za cytostatiká, faktúrou č. 4/2004 zo 7. mája 2004 sumu 108 091,94 Sk za mesiac apríl 2004 za body a ostatné lieky a faktúrou č. 4/2004 zo 7. mája 2004 sumu 229 042 Sk za mesiac apríl 2004 za cytostatiká. Právna predchodkyňa žalovanej žalobcovi vyfakturované sumy neuhradila.

1.2. Súd prvej inštancie pri posúdení vznesenej námietky premlčania dospel k záveru, že nárok žalobcu na úhradu poskytnutej zdravotnej starostlivosti nebol uplatnený po uplynutí premlčacej doby. Vychádzal z ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba štvorročná, preto žalobu podanú dňa 1. februára 2008 považoval za včas uplatnenú. Zároveň poukázal na formuláciu článku VII bod 2 zmluvy, podľa ktorého sa vo veciach neupravených zmluvou mali zmluvné strany riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov. Keďže z tohto ustanovenia nebolo zrejmé, ktoré právne vzťahy sa majú riadiť jednotlivými právnymi predpismi, súd vyložil uvedené ustanovenie v neprospech žalovanej ako autora zmluvy a aplikoval úpravu premlčania podľa Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 243/07 z 19. júna 2008, podľa ktorého v prípade, ak zmluvné ustanovenia pripúšťajú viaceré výklady, majú sa vykladať v neprospech tej zmluvnej strany, ktorá ich do zmluvy vložila. Zmyslom tohto princípu je zabrániť tomu, aby autor zmluvy zneužil nejednoznačnosť jej ustanovení na úkor druhej zmluvnej strany. Keďže zdravotná poisťovňa sama do zmluvy uviedla, že právny vzťah sa riadi viacerými právnymi predpismi vrátane Obchodného zákonníka, nebolo možné vykladať predmetné ustanovenie výlučne v prospech žalovanej.

1.3. Nepovažoval za opodstatnenú námietku žalovanej týkajúcu sa výšky uplatneného nároku, ani tvrdenie, že žalobca nepodal námietky proti protokolom o kontrole sporných dokladov, najmä protokolu č. 272/2004 z kontroly vykonanej revíznymi lekármi Chemickej zdravotnej poisťovne, pobočky Nitra dňa 23. júna 2004, a protokolu č. 142/2004 z kontroly vykonanej v dňoch 13. a 14. apríla 2004 v ambulancii klinickej onkológie v Nových Zámkoch. V tejto súvislosti prisvedčil žalobcovi, že dôkazné bremeno niesla žalovaná, ktorá mala preukázať, že v namietaných prípadoch neboli splnené podmienky pre úhradu poskytnutej zdravotnej starostlivosti alebo že bola poskytnutá v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Takéto skutočnosti však preukázané neboli. Nebolo preukázané, že by žalobca neposkytol zdravotnú starostlivosť, ktorú žalovanej vyúčtoval, ani že by zdravotná starostlivosť bola vykázaná nesprávne alebo v rozpore s indikačnými obmedzeniami. Uvedené tvrdenia žalovanej neboli potvrdené ani znaleckým posudkom P. M. X. č. 3/2005 vypracovaným v trestnom konaní, ani znaleckým posudkom P. W. F. F., F., P., P. č. 4/2016. Žalovaná tak neunesla dôkazné bremeno o nedôvodnosti neuhradenia žalobcom uplatnených náhrad za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Súd prvej inštancie preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30.084,84 eura. Zároveň priznal žalobcovi aj náhradu vo výške 452,76 eura, uvedenú v protokole č. 272/2004, keďže žalobca hodnoverne vysvetlil administratívnu chybu spočívajúcu v zámene rodných čísel. Žalovaná taktiež nepreukázala, že by žalobca nesprávne vykazoval bodové hodnoty zdravotnej starostlivosti alebo postupoval v rozpore so zmluvnými podmienkami. Nerozporovala ani tvrdenia žalobcu, že žiadanky na lieky boli opakovane kontrolované zdravotnými poisťovňami, políciou aj súdom v trestnom konaní, pričom nebol zistený nesúlad medzi predpísanými liekmi a liekmi vydanými v lekárni. Námietku žalovanej týkajúcu sa nepredloženia dokladov k fakturovaným náhradám za lieky a výkony za mesiace marec a apríl 2004, súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú, keďže žalovaná ju nijako nekonkretizovala. Zároveň bolo zrejmé, že žalovaná mala zúčtovacie doklady k dispozícii, keďže vykonala revíziu jednotlivých faktúr, čo vyplývalo aj z protokolov o sporných nákladoch predložených súdu. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že ak by žalobca predložil neúplné alebo nesprávne vyhotovené faktúry, žalovaná mala podľa zmluvy možnosť ich vrátiť na doplnenie, čo však neurobila. V priebehu konania navyše nespochybnila, že faktúry sa týkali zdravotnej starostlivosti poskytnutej jej

poistencom. Medzi stranami taktiež nebolo sporné, že podklady k faktúram boli evidované na disketách, kde boli chronologicky uvedené zoznamy pacientov a rozsah poskytnutej zdravotnej starostlivosti. Súd prvej inštancie považoval za účelovú obranu žalovanej aj jej tvrdenia, že žalobcovi patrí úhrada zdravotnej starostlivosti len do maximálnej výšky 160 000 Sk podľa dodatku č. 6 k zmluve, resp. za výkony v hodnote 50 000 Sk, lieky vrátane „A“ liekov a dietetických potravín v hodnote 142 200 Sk a zdravotnícke pomôcky v hodnote 33 700 Sk, ktoré mali predstavovať maximálne mesačné objemy úhrady. Žalovaná zároveň tvrdila, že žalobca nepreukázal, že išlo o neodkladnú zdravotnú starostlivosť, a preto malo ísť o plnenie nad rámec zmluvy. Súd prvej inštancie však konštatoval, že žalovaná v predložených protokoloch poskytovanie neodkladnej a akútnej starostlivosti nijako nespochybnila. Z listinných dôkazov predložených žalobcom zároveň vyplynulo, že diagnostika a liečba nádorových ochorení sa považuje za akútne a neodkladné poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Žalovaná bola preto podľa § 38 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z. z. povinná uhradiť náklady aj nad dohodnutý rozsah zdravotných výkonov a liekov. Vychádzal pritom aj z listu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. SZS-138/98 OPLS-137/98/Jav, podľa ktorého sa diagnostika a liečba nádorových ochorení považuje za akútne a neodkladné poskytovanie zdravotnej starostlivosti a každé omeškanie liečby predstavuje zanedbanie povinnosti zabezpečiť jej poskytnutie.

1.4. V súvislosti s uplatnenými úrokmi z omeškania vo výške 16 % od 6. júna 2004 do zaplatenia, žalobca v priebehu konania podaním z 30. marca 2014 zmenil petit žaloby v časti uplatneného príslušenstva, v rámci ktorého sa domáhal zaplatenia poplatku z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 30.084,84 eura od 3. marca 2010 do zaplatenia z dôvodu, že sa jedná o obchodnoprávny vzťah, ktorý sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a súčasne sa na tento vzťah vzťahujú ustanovenia lex specialis, vyplývajúce zo zákona č. 273/1994 Z. z. Výška poplatku z omeškania v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 273/2004 Z. z., ktorý bol zmenený zákonom č. 138/2003 Z. z., bola vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý kalendárny deň omeškania odo dňa splatnosti účtovného dokladu, účtovaného ako poplatok z omeškania. Nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/2003 zo 17. mája 2004, vydaným v Zbierke zákonov pod č. 396/2004 Z. z. bolo rozhodnuté, že uvedené ustanovenie nie je v súlade so zákonom č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústava“). Od začiatku omeškania faktúr, ktorých úhrada bola predmetom konania, uplynulo viac ako štyri roky a z tohto dôvodu si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie poplatku u každej z neuhradených faktúr od 3. marca 2010, ktorá navrhovaná zmena bola pripustená uznesením č. k. 16C/43/2008-598 zo 7. marca 2014. V súlade s ustanovením § 38 ods. 3 a § 4 zákona č. 273/1994 Z. z., následne súd prvej inštancie považoval uplatnený nárok na zaplatenie poplatku z omeškania za dôvodný. Posledná faktúra č. 04/2004 zo 7. mája 2004 bola žalovanej doručená dňa 10. mája 2004, a teda splatnosť nastala dňa 10. júna 2004. Žalovaná sa neuhradením faktúr dostala do omeškania nasledujúcim dňom po splatnosti faktúry č. 4/2004, t. j. dňom 11. júna 2004. Žalobca si uplatnil poplatok z omeškania podľa v tom čase platného a účinného ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. až od 3. marca 2010. Stratou platnosti a účinnosti novelizovaného ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení zákona č. 138/2003 Z. z., po vyslovení ústavným súdom nesúladu uvedeného ustanovenia s čl. 20 ods. 1 druhou vetou v spojení s článkom 13 ods. 3 a 4 ústavy, došlo k obnoveniu platnosti a účinnosti pôvodného znenia ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., podľa ktorého bol poplatok z omeškania určený vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, takže súd prvej inštancie priznal žalobcovi poplatok z omeškania za celú dobu omeškania dlžníka. Uplatnený nárok je hmotnoprávnym nárokom, ktorý sa posudzuje podľa predpisov účinných v čase, kedy k omeškaniu došlo, t. j. k 11. júnu 2004. Námietku žalovanej, týkajúcu sa uplatneného poplatku z omeškania v čase, keď zákon č. 273/1994 Z. z. už bol zrušený, považoval za bezvýznamnú, nakoľko k omeškaniu žalovanej došlo v čase účinnosti a platnosti zákona č. 273/1994 Z. z. Napokon ani v tejto časti sa súd prvej inštancie nestotožnil s námietkou premlčania uvedeného poplatku z omeškania, ktorú žalovaná vznesla z opatrnosti. Na jej posúdenie súd tak, ako aj vo vzťahu k uplatnenej istine aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka, preto konštatoval, že námietka vznesená žalovanou nie je opodstatnená z dôvodu, že nárok bol uplatnený v zákonnej štvorročnej lehote. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v poradí tretím rozsudkom z 28. novembra 2023 sp. zn. 8Co/92/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi poplatok z omeškania vo výške 0,1 % zo sumy 30.084,84 eura za každý kalendárny deň omeškania od 3. marca 2010 do zaplatenia; žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/4/2006, podľa ktorého odvolací súd postupoval správne, keď žalobcovi priznal poplatok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý kalendárny deň omeškania zo sumy 927 031,66 Sk. Keďže ide o dennú sankciu, právo veriteľa na jej zaplatenie vzniká za každý deň omeškania samostatne a rovnako sa aj samostatne premlčuje, pokiaľ zdravotná poisťovňa svoju povinnosť nesplní. Žalobca si v danom prípade uplatnil poplatok z omeškania podľa zákona č. 273/1994 Z. z., pričom takáto sankcia nepredstavuje príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ide o samostatné majetkové právo predstavujúce dennú majetkovú sankciu vo výške 0,1 % denne. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/36/2010, v ktorom bol vyslovený právny názor k otázke premlčania nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Podľa tohto rozhodnutia právo na úrok z omeškania predstavuje právo, ktoré sa premlčuje za každý deň omeškania samostatne, pričom nemusí byť uplatnené za celé obdobie omeškania. Tomuto výkladu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak zákon neustanovuje inak. Dlžník sa môže dostať do omeškania už uplynutím jediného dňa od splatnosti záväzku. Už za tento deň môže veriteľ uplatniť právo na úrok z omeškania, a to rovnako za každý nasledujúci deň omeškania, bez potreby súčasne uplatniť nárok na zaplatenie istiny ako hlavného záväzku. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku porušenia povinnosti dlžníka splniť záväzok riadne a včas, teda z porušenia povinnosti nebyť v omeškaní. Ak dlžník záväzok nesplní najneskôr v deň jeho splatnosti, vzniká veriteľovi právo na úrok z omeškania za tento deň a zároveň začína plynúť premlčacia doba k tomuto právu. Trvanie omeškania je preto potrebné chápať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok, ktoré zakladá samostatný nárok na úrok z omeškania. Úroky z omeškania sa pritom premlčujú vo všeobecnej štvorročnej premlčacej dobe podľa § 397 Obchodného zákonníka. Z toho vyplýva, že ich možno úspešne uplatniť len v časovom intervale ohraničenom štyrmi rokmi späťne odo dňa podania žaloby a dňom, keď vznikne možnosť účinne vzniesť námietku premlčania voči istine. Tento interval je maximálne štyri roky bez jedného dňa a každým uplynutým dňom sa primerane skracuje. Veriteľ preto môže podať žalobu aj po uplynutí premlčacej doby k istine, pričom určí prvý a posledný deň omeškania, ktoré už nastali. Takýto postup uplatnil aj žalobca a odvolací súd správne určil moment uplatniteľnosti a vymáhateľnosti nároku na úrok z omeškania od 12. októbra 2003, teda štyri roky pred podaním návrhu na súd. Rovnakou otázkou sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku sp. zn. 5Cdo/24/2018, v ktorom bol predmetom konania nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z istiny vo výške 4 979 087,83 eura, kvalifikovanej ako nárok na náhradu škody spôsobenej protiprávnym konaním žalovaného v obchodnoprávnom vzťahu účastníkov. Dovolateľ namietal najmä nesprávnu interpretáciu ustanovení § 391 a nasl. Obchodného zákonníka vo vzťahu k premlčaniu úrokov z omeškania. Najvyšší súd zdôraznil, že Obchodný zákonník obsahuje osobitnú úpravu úrokov z omeškania aj ich premlčania, ktorá je pre obchodnoprávne vzťahy rozhodujúca. V nadväznosti na skoršiu judikatúru potvrdil, že právo na úrok z omeškania sa premlčuje samostatne za každý deň omeškania, pričom tento záver bol vyslovený už v rozsudku z 18. augusta 2011 sp. zn. 2Obdo/36/2010 a následne potvrdený aj v rozsudku sp. zn. 2Obdo/23/2012. Senát sa s uvedeným právnym názorom stotožnil a poukázal aj na odbornú literatúru. V právnej doktríne sa uvádza, že „obchodnoprávne úroky z omeškania sa premlčujú samostatne, vždy vo vzťahu ku každej jednotlivéj splátke úroku z omeškania v štvorročnej premlčacej dobe nezávislej od istiny“ (Števček, M.; Garausová, K.: Premlčanie úrokov z omeškania, Bulletin slovenskej advokácie, 2010, č. 12, s. 22). V tejto súvislosti zdôraznil, že postupné premlčanie úrokov z omeškania predstavuje rovnováhu medzi záujmami dlžníka a veriteľa, keďže na jednej strane bráni hromadeniu nárokov voči dlžníkovi, na druhej strane umožňuje veriteľovi uplatniť si úroky z omeškania aj v prípade, ak sa staršie nároky už premlčali (Hlušák, M.: Premlčanie úrokov z omeškania, Súkromné právo, 2018, č. 4, s. 158).

2.2. Na základe uvedeného odvolací súd následne skonštatoval, že v preskúmanej veci súd prvej inštancie správne aplikoval na posúdenie žalovanou vznesenej námietky premlčania nároku na zaplatenie poplatkov z omeškania ustanovenia Obchodného zákonníka, vzhľadom k tomu, že právny vzťah medzi stranami sa spravoval Obchodným zákonníkom. Z tohto dôvodu bolo potrebné vykladať obchodnoprávne ustanovenia o premlčaní a úrokoch z omeškania v intenciách právnych názorov vyplývajúcich z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obchodnoprávných veciach sp. zn. 1Obdo/4/2006, 2Obdo/23/2010, 2Obdo/ 36/2010, 5Cdo/24/2018, v zmysle ktorých poplatok z omeškania nie je príslušenstvom pohľadávky, ale sankciou, ktorá sa premlčuje denne, rovnako úrok z omeškania je právom, ktoré sa premlčuje za každý deň samostatne. So zreteľom na uvedené bol záver súdu prvej inštancie správny, preto žalovanou vznesená námietka premlčania nebola dôvodná, nakoľko nárok žalobcu na zaplatenie poplatku z omeškania bol uplatnený na súde v štvorročnej lehote. Odvolací súd rozsudok v jeho napadnutom výroku potvrdil ako vecne správny v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 a 2 CSP, § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietala, že súd je povinný účastníkovi umožniť vyjadriť sa k veci, k vykonaným dôkazom a navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zároveň je povinný relevantné námietky, argumenty a dôkazné návrhy riadne posúdiť a v rozhodnutí presvedčivo vysvetliť, prečo im nevyhovel. Ak tak neurobí, zaťaží rozhodnutie vadou konania a poruší právo účastníka na spravodlivý proces. V danom prípade žalovaná namietala najmä samotnú existenciu práva žalobcu na poplatok z omeškania. Žalobca svoj nárok oprel o ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., podľa ktorého môže zdravotnícke zariadenie pri nedodržaní lehoty splatnosti uplatniť voči zdravotnej poisťovni poplatok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Uvedený zákon však bol ku dňu 1. novembra 2004 zrušený a nahradený zákonom č. 580/2004 Z. z., ktorý takúto sankciu už neobsahuje. Žalobca si pritom nárok na poplatok z omeškania uplatnil až dňa 3. marca 2014 (správne 2010), teda približne desať rokov po zrušení zákona, z ktorého mal nárok vyplývať. Podľa názoru žalovanej išlo o samostatné majetkové právo - dennú sankciu priznanú výlučne zákonom č. 273/1994 Z. z. Pokiaľ tento zákon bol zrušený a neobsahuje prechodné ustanovenia umožňujúce ďalšie uplatňovanie tohto nároku, od okamihu jeho zrušenia neexistuje právny základ pre vznik poplatku z omeškania. Odvolací súd sa touto otázkou zaoberal už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 31. marca 2020 sp. zn. 8Co/116/2019, v ktorom uviedol, že ak by poplatok z omeškania vznikal ako samostatný nárok za každý deň omeškania, bolo by potrebné skúmať právny základ jeho vzniku ku každému jednotlivému dňu. Po zrušení zákona č. 273/1994 Z. z. by preto už nebolo možné tento nárok priznať. Najvyšší súd Slovenskej republiky však následne uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, pričom sa vo svojom uznesení zaoberal výlučne otázkou premlčania nároku. Otázkou samotnej existencie právneho základu pre priznanie poplatku z omeškania sa nezaoberal. Rovnako ani odvolací súd sa v ďalšom konaní s touto argumentáciou žalovaného nijako nevysporiadal a obmedzil sa len na posúdenie premlčania nároku. Ak sa odvolací súd stotožnil so záverom, že nárok na poplatok z omeškania vzniká denne a denne sa aj premlčuje, mal zároveň vysvetliť, na základe akého hmotnoprávneho predpisu vznikol žalobcovi tento nárok v rokoch 2010 až 2014, keď zákon č. 273/1994 Z. z. už viac ako päť rokov nebol súčasťou právneho poriadku. Odvolací súd však túto otázku vôbec neodôvodnil, hoci sám v predchádzajúcom rozhodnutí naznačil, že právny titul pre priznanie nároku neexistuje. Súd pritom vo svojich rozhodnutiach odkazovali na ustanovenia Obchodného zákonníka a judikatúru týkajúcu sa úrokov z omeškania, hoci žalobca si takýto nárok neuplatnil. Žalobca totiž výslovne opieral svoj nárok o osobitné ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. Nebolo preto možné bez ďalšieho aplikovať právnu úpravu úrokov z omeškania podľa Obchodného zákonníka bez toho, aby súd vysvetlil, na základe akého právneho titulu priznal žalobcovi požadovanú sankciu. Takýto postup bol podľa žalovanej v rozpore s princípom právnej istoty, predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a rovnosti strán v konaní. Rozhodnutie preto nespĺňa požiadavku preskúmateľnosti a presvedčivého odôvodnenia. Navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a v napadnutej časti návrh žalobcu zamietnuť, prípadne vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že z rozsudku súdu prvej inštancie najmä z bodu 26.3 a z rozsudku odvolacieho súdu najmä z bodu 8. vyplýva že, mu patrí poplatok z omeškania vo výške určenej podľa právnej úpravy platnej v prvý deň omeškania. Odvolací súd sa pri posúdení tejto otázky oprel aj o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/4/2006, podľa ktorého sa uplatní skoršie znenie ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., upravujúce poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy za celé obdobie omeškania. Dovolanie žalovanej zároveň podľa žalobcu nespĺňa podmienky prípustnosti podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP, keďže žalovaná nekonkretizovala, aké procesné práva jej mali byť postupom odvolacieho súdu odňaté. Námietky uvedené v dovolaní pritom uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie, aj v odvolaní. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/28/2023, podľa ktorého pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je rozhodujúci subjektívny názor dovolateľa o existencii procesnej vady, ale výlučne záver odvolacieho súdu, že takáto vada skutočne nastala. Z ustálenej judikatúry zároveň vyplýva, že odvolací súd nie je povinný reagovať na každú odvoláciu námietku, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie veci podstatný význam (napr. sp. zn. II. ÚS 78/05). Rovnako z rozhodovacej praxe vyplýva, že prípadné nedostatky odôvodnenia, nesúhlas s právnym názorom súdu, odlišné hodnotenie dôkazov alebo nesprávne právne posúdenie veci spravidla nezakladajú procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Samotná skutočnosť, že sa účastník konania nestotožňuje s právnym názorom súdu, preto nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti rozhodnutia (napr. sp. zn. I. ÚS 188/06). Navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných

orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. Pojem procesný postup bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1Cdo/ 6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Podstata dovolacej argumentácie v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala v namietaní porušenia princípu právnej istoty, predvídateľnosti rozhodnutia, ako aj náležitého neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie poplatku z omeškania denne vo výške 0,1 % od 3. marca 2010 do zaplatenia. Dovolateľka sa zároveň nestotožnila s právnym posúdením dôvodnosti uplatneného nároku. Tvrdila, že uplatnený poplatok z omeškania predstavuje samostatné majetkové právo, dennú sankciu priznanú výlučne zákonom č. 273/1994 Z. z. Pokiaľ bol uvedený zákon zrušený a neobsahoval prechodné ustanovenia umožňujúce ďalšie uplatňovanie tohto nároku, od okamihu jeho zrušenia neexistuje právny základ pre vznik poplatku z omeškania. Po zrušení zákona č. 273/1994 Z. z. by už preto nebolo možné tento nárok priznať.

15. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že predmetom uplatneného nároku je nárok na poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 30.084,84 eura od 3. marca 2010 do zaplatenia, uplatnený dovolateľom podaním zo 6. marca 2014, ktorá zmena žalobného návrhu bola pripustená súdom prvej inštancie uznesením č. k. 16C/43/2008-598 zo 7. marca 2014. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 243/07-25 z 19. júna 2008 týkajúcim sa strán sporu v tomto konaní v skutkovo obdobnej veci, ústavný súd vo vzťahu k výkladu totožnej zmluvy o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti z 29. júla 1997 č. 06/S/01208/1997 čl. VII bod 2 v znení, že „vo veciach, ktorú nie sú upravené touto zmluvou sa zmluvné strany riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a iných všeobecne záväzných právnych noriem“, vyslovil, že právny vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom, čo však nevylučuje subsidiaritu Občianskeho zákonníka pre riešenie niektorých aspektov daného zmluvného vzťahu, či použitie iných právnych predpisov tak, ako je to uvedené v čl. VII bod 2 zmluvy. Odvolací súd viazaný právnym záverom vysloveným v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu z 26. apríla 2023 sp. zn.

6Cdo/6/2022 z dôvodu konštatovaného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pri riešení otázky vzniku nároku na poplatok z omeškania a tiež začiatku plynutia premlčacej doby takéhoto práva jednorazovo v deň, v ktorý sa dlžník ocitol v omeškani s plnením dlhu, s poukazom na právny názor vyslovený v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/24/2018, 2Obdo/23/2012 a 2Obdo/36/2010, podľa ktorého právo na úrok z omeškania (poplatok z omeškania) vzniká a premlčuje sa za každý deň samostatne, vo veci samej opätovne rozhodol. Odvolací súd následne vychádzal z už súdnu praxou ustáleného názoru, v zmysle ktorého poplatok z omeškania nie je príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale sankciou, ktorá sa premlčuje denne, postupne, ak svoju povinnosť zdravotná poisťovňa nesplní. Ide o samostatné majetkové právo, ktoré je dennou majetkovou sankciou (sp. zn. 1Obdo 4/2006). So zreteľom na uvedené bol záver súdu prvej inštancie správny, preto žalovanou vznesená námietka premlčania nebola dôvodná, nakoľko nárok žalobcu na zaplatenie poplatku z omeškania bol uplatnený na súde v štvorročnej lehote.

16. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že hodnotiaca úvaha dovolacieho súdu, v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia dovolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel.

17. V reakcii na uplatnenú dovoláciu argumentáciu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky. Otázkou samotnej existencie nároku žalobcu na poplatok z omeškania v súvislosti so zmenou právnej úpravy ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., ktorý bol ku dňu 1. novembra 2004 zrušený a nahradený zákonom č. 580/2004 Z. z., ktorý úpravu týkajúcu sa poplatku z omeškania neupravuje, sa vecne správne vysporiadal už súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 16C/43/2008-1101 z 29. novembra 2018 (dôvody uvedené v bode 1.4. odôvodnenia). Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, pričom sa v napadnutom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. Z uvedeného je nepochybné, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (dovolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Aj pre rozhodovanie dovolacieho súdu platí, že iba rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnu praxou je úplným naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že v prejednávanej veci nastala taká typická situácia, ktorá je rozhodovaná stabilne v rozhodnutiach súdov určitým spôsobom, má možnosť v odôvodnení rozsudku jednoducho odkázať na túto ustálenú rozhodovaciu prax (R 71/2018; sp. zn. 4Obdo/3/2024).

18. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľke znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uplatnené námietky nastolené žalovanou sa týkali najmä právneho posúdenia veci. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantné, lebo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania uplatneného podľa § 420

písm. f) CSP nezakladá (R 24/2017, R 54/2012, tiež rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Uvedený názor najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľný aj ústavný súd (I. ÚS 536/2024, II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

19. Z nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

20. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Z uvedených dôvodov namietaná nepreskúmateľnosť, či nevysporiadanie sa s uplatnenými námietkami nie je dôvodné, preto z procesného postupu odvolacieho súdu existenciu vady zmätočnosti nemožno vyvodiť.

21. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

23. Podľa názoru odvolacieho súdu dovolateľka nevytýka žiadne nedostatky v procesnom postupe odvolacieho súdu, jej nesúhlas s právnym posúdením odvolacieho súdu, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, R 24/2017, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenu vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

24. K uvedenému odvolací súd len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať

revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúmvanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

25. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nevykazuje existenciu namietanej vady zmätočnosti, ktorá nevyplýva, ani z procesného postupu súdov nižšej inštancie, preto dovolanie uplatnené v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je prípustné a ani dôvodné, čím je daný dôvod na jeho odmietnutie v súlade s § 447 písm. c) CSP.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcu v dovolacom konaní, ktorému priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.